

ἄρχισε κιόλας νὰ μιλάει. Πάρε με μέσα νὰ τὸ ἀκούσω, τὸν παρακάλεσα. Ὅχι ὄχι ἀκόμα, μού εἶπε αὐστηρά, εἶναι νωρίς. Πές μου μπάρμπα τί λέει, τὸν ξαναρώτησα. Αὐτὸ ποὺ τοῦ ἔμαθα, μού εἶπε κοκκινίζοντας. Λέει «Γλυκερία θές καφέ;»

Ἐνα μεσημέρι βγαίνοντας στὸ μεγάλο διάδρομο τοῦ σπιτιοῦ, εἶδα τὸν θεῖο μου νὰ προχωρεῖ μὲ ἄκρα προφύλαξη, κρατώντας στὸ χέρι του ἕνα ψόφιο πουλί. Ὄταν μὲ εἶδε ταραχτήκε, ἀλλὰ γρήγορα ξαναβρῆκε τὴν αἰσιοδοξία του. Δὲν εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μιλούσε, μού εἶπε. Ἄνοιξε βιαστικὰ τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς καὶ χάθηκε. Στὸ τέλος ἐκείνου τοῦ καλοκαιριοῦ ἔφυγα καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰ πάντα καθὼς ἀποδείχτηκε, χωρὶς νὰ καταφέρω νὰ δῶ τὸ ἄλλο πουλί.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ χρόνια γύρισα γιὰ λίγες μέρες στὸ πατρικὸ μας, βρῆκα τὸ θεῖο μου μὲ φοβερὴ μυωπία καὶ δλότελα παραμελημένη ἐμφάνιση νὰ τριγυρίζει στὰ δωμάτια σχεδὸν ψαχουλεύοντας στοὺς τοίχους. Πάνω στὸ γραφεῖο μου ὑπῆρχαν στοίβες δημοσιογραφικὸ χαρτί, ἀλλὰ τὸ σχέδιο τῆς Γλυκερίας μὲ τὸ καπέλο, δὲν κατάφερα νὰ τὸ δῶ πουθενά.

